

El futur de l'esquerra, tornar a la política

Des de la caiguda del mur de Berlín, vivim una etapa marcada per la globalització, un nou món on l'esquerra occidental no ha acabat de resituar-se. Ha perdut la centralitat mentre la dreta es feia amb l'hegemonia de les idees. En part, aquest fet explica perquè de forma periòdica es posa en qüestió la distinció entre dreta i esquerra. Afirmacions malintencionades per tal de desgastar l'adversari ideològic del neoliberalisme.

L'esquerra té dificultats per trobar l'encaix en el món globalitzat. Però també continua sent cert que hi ha una frontera entre la dreta i l'esquerra delimitada per la seva relació amb la idea d'igualtat i de llibertat. Ambdues comparteixen aquests valors, però els situen de manera diferent damunt de la balança. L'esquerra considera que la política és l'eina per equilibrar la llibertat i la igualtat. Per la dreta, el mercat és qui defineix la relació entre aquests dos valors, condemnant a la igualtat a jugar un paper secundari.

Però avui, com diu Josep Ramoneda, «el poder econòmic s'ha globalitzat i el poder polític no» deixant a l'esquerra sense els instruments necessaris per defensar les seves idees. I en part, això és culpa de l'actitud conservadora que ha adoptat en els darrers anys. L'abandó de la política per passar a jugar tots els partits a camp contrari. I així és molt difícil guanyar un títol. Potser per això, l'esquerra no està sabent aprofitar la primera gran crisi del capitalisme des de la desaparició del bloc soviètic ara fa vint anys.

És el poder polític qui ha impulsat l'estat del benestar a Europa, i l'econòmic qui avui trasllada la producció a altres continents on els treballadors no gaudeixen de protecció social per maximitzar els seus beneficis. És el poder polític qui pot impulsar la lluita contra el canvi climàtic, i motius econòmics els que fan que països com els Estats Units encara no hagin signat el Protocol de Kyoto. És el poder polític l'únic capaç de trobar una forma justa de governança mundial, mentre que són els interessos econòmics els que van promoure la Guerra d'Iraq sota la falsa aparença d'estendre la democràcia. I és el poder polític l'únic capaç de regular un capitalisme incapaç d'autoimposar-se uns límits que garanteixin la seva pròpia estabilitat.

El repte de l'esquerra és tornar a posar en valor la política. Que no ho mesuri tot en base als costos econòmics, sinó que prioritzi els beneficis socials. Que torni a situar les persones al centre del seu projecte. Que sigui ambiciosa, emprenedora. Que greixi de nou la maquinària política perquè no sigui l'economia qui faci moure el món en exclusiva. Que torni a la política, que torni amb la gent. Perquè si renuncia a la política renuncia al seu deure: oferir un projecte de llibertat, justícia social i sostenibilitat alternatiu al de la dreta. |